

זמן ביניים: מיומנו של פנסיונר

ריטה עמיאל, ינואר 2013

מוקדש באהבה לכל אלה שימצאו את עצמם בשורות אלה.

רציתי לכתוב בעילום שם. אבל ממילא יזהו אותי. אותי או את עצמם. ממילא איני בטוחה מה עדיף. אז אספר בקיצור ולעניין במה מדובר. אתחיל מהבוקר. אני עושה תמיד כמה דברים ביחד. הרגל כזה מהזמן שהזמן היה יקר מפז. מה אני אומרת 'יקר מפז'. זמן לא היה בנמצא. כמו השעה הזו, למשל, בין שבע לשמונה בבקר שטוב היה אם הייתה בת 120 דקות ולא בת 60 כהרגלה. לפחות. והרצוי ביותר ששעה כפולה זו תתקיים דו בו זמנית גם בביתי שלי וגם לאורך הפקק בדרך מביתי אל מקום עבודתי. בתקווה שהילדים יצאו מהבית נינוחים ושלווים, כאשר ארוחת הבוקר בבטן כבר, הכריכים בתיק והם לבושים ונעולים בהתאם לנדרש לאותו יום. ובעיקר יספיקו להגיע לבית ספרם לפני תום הצלצול הראשון. ואני, לעבודה, לפני הקפה של שעה תשע, עם ספור יומי ונדוש על הפקק הנוראי בדרך. מאחר ואין שעה כפולה כזו לא בבקר ולא לאורכו של היום והלילה, ולא כשצריך לגופו של עניין, המצב קשה. מן הסתם נותרו רק שעות ארוכות שאין להן קץ (כמו למשל לפעמים בעבודה) או בהמתנה בתור, ועוד דוגמאות שלא אזכיר, לא נותר אלא לחיות עם מה שיש וזה לא פשוט. ואל תגידו לי שהכול תלוי בהתארגנות מתאימה, או/גם בקימה עוד יותר מוקדמת, בחלוקת תפקידים נכונה וכל שאר העצות הטובות, שאין לי ספק שהן גם נכונות. אבל השעה הזו בבקר רצה, חולפת משום מה, מהר יותר מכל שעה אחרת ביממה, ולא לפני שהיא חורשת עוד קמט או שניים על פניי או מעמיקה עוד יותר את הקיימים. איך, אתם שואלים. המאמץ המרוכז מדי בוקר להספיק, האיחורים לעבודה שישה ימים בשבוע, המתח הכרוך בכך (אפילו לא נזכיר את האוטובוסים הדחוסים והלא ממוזגים, מי שמע על מיזוג אז?) הוסיפו לי הרבה שנים על הפנים ששום איפור לא יטשטש אותן. אפילו הייתי מתאפרת אז או עכשיו.

כן, אבל למה נזכרתי עכשיו בשנים אלה? המון זמן חלף מאז. לא זוכרת. בטח, אני עכשיו בפנסיה. אני גמלאית. כל כך הרבה דברים השתנו מאז. אבל בבוקר עדיין, רב האנשים ממהרים מאד. אני רואה, אין להם זמן לעצור 'בעצור' כשבאוויר מהדהדת מנגינת הצלצול של בית הספר. ילדים יורדים מהמכוניות בחיפזון ופותחים בריצה בין המכוניות לכיוון בית הספר. כנראה נותרו אי אילו דברים שממאנים להשתנות. כמו הזמן הזה בבוקר שמסרב להאט את מעופו. לא, לא הצליחו להוסיף שעה בלי שם, בין השעה שבע לשמונה, כמו שאני חלמתי בזמנו. אמנם מתגבשים פתרונות אחרים. אפשר לסמס הודעות ולהתריע בזמן על האוטובוס המאחר. בנים ובנות מסמסות באצבע אחת ובמהירות שכל כתבנית מקצועית היתה מקנאה. הדפסה, בזמנו, נחשבה למקצוע נשי בלבד. לא עוד. כן, את העולם כולו על צבעיו וצליליו אנו מחזיקים בכף היד.

אבל, כפי שכבר רמזתי, הדבר כבר לא נוגע לי. שההורים ימצאו פתרונות שמתאימים להם. הבקרים הם שלי עכשיו. גם הזמן שלי הוא שלי (כמעט). ובזמן הזה, כמו אז, אני נוהגת לעשות כמה דברים בו זמנית כדי להספיק.

להספיק מה? ההרגל נותר. ההרגלים עושים את האדם, מחזיקים אותו יציב וקרוב לעצמו. בבוקר, כמנהגי מדי בוקר, בסביבות השעה שבע, אני מכינה לעצמי ארוחת בוקר. טוסט, קפה, גבינה, עגבנייה. עם שארית הקפה אני בולעת אחר כך את הכדורים לפי סדר קבוע. כדור קלציום, כדור להורדת לחץ הדם, כדור ויטמין ב', כדור ל (לא אפרט) (ובסוף כדור הצנטרום. סה"כ חמישה כדורים בבוקר. בינתיים. הכדורים הנ"ל אמורים לשמור על תקינות בריאותי ולספק לגופי חומרים שהוא שכח לייצר בעצמו. אני מאזינה לחדשות בפעם השנייה או השלישית. הבוקר לחצתי על כפתור הקומקום החשמלי ושמתי את הכוס הריקה בטוסטר. ביד השנייה נותרה אריזת הלחם הפרוס. לרגע לא ידעתי מה לעשות אתה והחזרתי אותה למקום. אני מקפידה על סדר. הסדר מבטיח לי שאמצא שוב את הדברים במקומם. בדרך כלל הריח של הלחם שנשרף בטוסטר מזעיק אותי ממקומות שונים בבית אבל היום הספקתי לתלות את הכביסה ורק הרעב החזיר אותי למטבח. בטוסטר חיכתה לי הכוס הריקה, והמים שרתחו מזמן חיכו לי בסבלנות פושרת. התחלתי הכל מחדש, דבר אחרי דבר. הרעב הציק לי. את כבר לא צריכה למהר, הרגעתי את עצמי. הלחם לטוסטר, לחיצה על 180 מעלות, ועוד לחיצה על שלוש דקות, לחיצה בקומקום, כפית קפה לתוך הכוס, לשים את הגבינה והחלב והסכום במגש. להניח לידם את אריזות התרופות לפי סדר בליעתם. את לא חייבת לספר לאף אחד ששמתי את הכוס בטוסטר. ממילא ירגיעו אותך עם סיפור על מה שקורה להם. כמו המורה להתעמלות ששמה את מפתחות המכונית שלה בפריזר, ובאה לשיעור עם מונית.

לא חסרים ספורים כאלה. הזמן עושה את שלו. זה רק זמן ביניים. בין מה שהיה ולמה שעוד יהיה.